

Den 8-9:e Oktober 1361

Wales är regnigt, bedrövligt och mörkt. Det har dock också grönt landskap och mysiga stenbyggnader ihopsatta med djurs avfall och lera, trots all denna negativa och gråa känsla så lyckades Walesmännen ändå hålla sig glädjefyllda och stolta, särskilt när det gäller krogar, där är alla stolta och glada av helt andra anledningar än deras egna hjärnor. Utan hjärnorna som tagits över av mjöd och barbråk med engelsmän och fransmän.

“Afon”- ropades det i stensalen och en benig, framåtböjd, kort och ung man med smutsigt brunt hår i en beige fårullsjacka steg fram efter en halv minut eller så.

“Ja min Kapten?” svarade Afon med en lugn ton och bugade lågt, inte för lågt men nog för att visa respekt, Adof var ingen hängiven man.

“Något hände i Roath ungefär klockan tolv igår natt, vi vet inte exakt vad men du skall lämna om trettio minuter på hästrygg. Ge dig av nu!”, Afon gav en suck och gick ur salen, in på gården, ut på gatorna och sedan till murporten då han bad vakterna att öppna.

När han väl var ute slog vinden honom hårt i ansiktet och han rös till av kylan. Då han till slut var framme vid stallet efter exakt en 15 minuters vandring ropade han på Stallägaren.

“Ballard!?” Han öppnade ladan och tog ett steg in. Vinden slog snabbt igen dörren och han hoppade till. Han ropade ännu en gång, efter en stunds väntan så hörde han ladudörren öppnas bakom sig. Afon vände sig hastigt och suckade “Jaha, det är bara du”

En stolt flicka i sextonårsåldern med skogsbruna ögon och en smutsig klänning hade klivit in. Hon nickade åt Afons utrop av shock.

“Ja det är bara jag. Ballard är full på krogen i Roath. Skulle han ordna en häst åt dig? Jaja, han sitter väl och gråter med käften full av snus för att han lyckades glömma.” Flickan tog hastiga steg förbi hennes smutsiga herrskap “Kom med mig så ska jag ta fram Barley åt dig”. Detta sade hon snabbt och bestämt med en tydlig röst.

“Tack Cycile!” Afon bugade innan han kastade sig upp på hästen och vinkade hejdå. Sedan satte han hämlarna i tidorna på Barley och med det satte hästen av.

Efter en timme eller så på hästrygg hördes det äntligen hovar på en stenväg istället för lerig mark och med det var han i Roath, en liten by med smutsiga gator. Han travade till stallet och band fast Barley. Afon tog sig snabbt sedan till krogen medan hans fötter undvek hundskiten på marken.

När han öppnade ‘dörren’ (som egentligen bara var en stor träplanka lutad mot ingången) och steg in så blev det tyst i baren. Afon tittade sig omkring.

“Jag letar efter en man vid namn Ballard” utropade han sig krassligt dock högt. Alla vände sig om och tystnaden försvann. Bartendern vinkade Afon till sig.

“Han var här igår ungefär vid klockan åtta på kvällen och stannade till midnatt, innan han sa att han behövde ge sig av”.

Afon tänkte lite och frågade sedan “Sade han, vart han behövde ge sig av?”

“Jag såg honom bara gå höger från att han kommit ut ur krogen, så jag skulle säga att han begav sig till stallet” förklarade bartendern.

“Tack så mycket herr...” Han stoppades av faktumet att han inte visste mannens namn. “Ursäkta jag tror inte att vi introducerats ordentligt, mitt namn är Afon.” Fortsatte han och bartendern nickade.

“Jag kallas bara *Thom*”

“Nåväl Thom tack för informationen jag ger mig av nu”

När Afon gick uppför gatan så kom han plötsligt ihåg vad han kommit till Roath för men glömde snabbt bort det igen och satte sin fokus på Ballard som av någon anledning inte hade kommit hem till Cardiff.

Plötsligt lade han märke till en stor folkmassa och mycket prat. När han till slut hade trängt sig igenom folkmassan såg han någonting han inte i hela sitt liv velat se.

Där låg Ballard, blek i ansiktet med livlösa ögon. Han rörde inte på sig, inte hans fingrar, inte hans smutsiga tår och inte hans breda mun. Inget av det rörde på sig.

Han gav ut ett rop. “Flytta på er! Mitt namn är Adof, kunglig representant av Cardiff!”

Folkmassan tvekade lite, fast när Adof röt till igen Så tog de några steg bakåt och Adof kunde börja undersöka. Han sökte igenom fickorna och hittade en träbricka. När han undersökte träbiten närmare märkte han ett inristat ‘T’.

‘T...’ Hans hjärna försökte gräva fram svaret till en bokstav men lyckades inte. Han såg till så att sin gode vän kunde bli upphämtad av Roaths vakter för vidare undersökning och en ännu senare begravning.

Efter den här händelsen tog han sig till plankdörren igen.

“Kom och sätt dig Adof” sa Thom glatt när Adof öppnade plankan och steg in i det kalla rummet. Adof nickade och satte sig vid baren.

“Jag tar det billigaste du har. Jag fick en låg budget när jag skickades hit” sa han och gav ett litet tyst skratt och med det fyllde Thom på en trämugg med en brun vätska från en kagge som såg ut att läcka. Thom ställde muggen på bordet, Adof tömde den direkt och gjorde en grimas som Thom skrattade åt.

“Jag vet inte vad som finns i det där.” Han tog muggen och slängde det i en diskbalja så att det förekom ett plask.

På kvällen hade Adof försökt hitta ett rum. Men det slutade med att han behövde rida tillbaka till Cardiff och förklara vad som hänt.

Ingen vid smedjegatan visste något om ‘T’, ingen i Kapellet visste något om ‘T’ och ingen i slottet visste något om ‘T’.

Till slut gav han upp för dagen och somnade i sin kalla säng inbäddad med hö, ris och vad som helst som kan hålla någon slags värme.

Morgonen dagen efter var ljus men regnig, vilket var bättre än vanligt.

Adof var genast skickad till stadshuset i Roath med en livvakt vid namn Bradan, en stor rödhårig man som luktade fisk. Bradans utseende luras, även om han var stark så var det svårt för mannen att visa sig själv som skrämmande, faktumet är att han var så godhjärtad som det gick att vara under 1300-talet.

Han bar även en stor krigsyxa på ryggen som skulle vara allt för tung för en vanlig människa att lyfta. Det krävdes dock fortfarande två hästar för att dra honom bakpå en vagn. Detta gjorde så att resan tillbaka till Roath tog en extra tjugo minuter.

När de ännu en gång hörde sten under hovar istället för lera och de krassliga sjuka rösterna mellan radhusen så var de framme i Roath.

-

Då Adof behövde förklara till Cycile vad som hänt med Ballard satte hon sig ner tyst och lade huvudet mjukt i händerna. När hon efter ett tag tittade hon upp igen var ansiktet rött och hennes händer blöta. Sedan nickade hon och gick ut ur ladan.

Hon hittades senare sovande bredvid hästen som tagit Ballard till Roath den olycksfulla kvällen.

-

“Med tanke på vad som händer i Roath just nu var det helt nödvändigt att jag tog med dig, Bradan” förklarade Adof medan de tvingade sig igenom de högljudda gatorna.

“Jo, det kan vara nödvändigt. Jag menar, du är inte riktigt den starkaste mannen i Cardiff,” skrattade Bradan till svar och ropade på ett smutsigt barn att han skulle flytta på sig.

“Det kan nog vara sant Bradan” flinade Adof.

De band fast de tre hästarna i stallet men Bradan behövde dra vagnen efter sig eftersom stallet inte hade plats med ett helt åkdon.

Efter några minuters genomträngning så kom de äntligen fram till stadshuset.

“Ballard ska finnas här redo för undersökning om vad som hänt” förklarade Adof och drog i handtaget till den stora byggnaden.

Att ta sig in i byggnaden var inget problem, dock insåg de när de skådade de livlösa kropparna och två män som snabbt låste dörren bakom dem och drog sina svärd att de skulle bli en hel del svårare att ta sig ut.

Båda männen rusade mot dem, utan extra tanke gick Bradan till försvar. Ett svep med sin yxa var allt som krävdes för Ballard att hugga upp magen på båda grabbarna.

En liknande Träbricka som hittades med Ballard föll ut ur fickan på ena mannen och en till hittades under jackan på den andre.

Båda var inristade med T’n, att vända på brickan visade däremot ett annat ord:

“Thrud... Det låter nordiskt, vad säger du Bradan? Du är väl lite nordisk?” frågade han jätten till man.

Bradan ryckte på axlarna, ovetande.

De sökte men hittade inget mer tills Bradan satte sig på en matta för att vila. Efter bara några sekunder gav mattan vika och den store mannen bröt genom trägolvet ner i en stenkällare.

Adof tittade ner i det skapade hålet och han skulle ljuga om han sade att det han såg chockade honom alls.

Bradans fall tycktes ha dämpats av 3 beväpnade män som nu var omedvetna.

Adof hoppade ner “Du behöver äta mindre min vän” till vilket Bradan mumlade något som lät något liknande “Du behöver äta mer”

Sällskapet tog sig till en trädörr och öppnade den.

Så fort det kalla rummet öppnades upp hördes det ett virvlande ljud sedan någon sekund efter ett tungt grymtande från Bradan som nu har en pil i smalbenet och ett rött ansikte med gnisslande tänder. Monstret till man föll till stengolvet och Adof var ensam.

Han var tagen av shock och det tog ett par sekunder innan han kunde tvinga sitt huvud åt höger.

Några meter framför dem steg en man med kort öl-färgat hår, smutsigt ansikte och en dräkt som såg (till viss del) professionellt gjord ut ur mörkgråa rummets skuggor.

Figuren la ner sin armborst. "Det verkar som att brödraskapet i Roath har fallit." Han drog ett svärd ut bältet "Men Valhall väntar än! låt Thrud ta emot mig med öppna armar!"

"Dessa skandinaviska barbarer." Adof drog sitt egna kortsvärd.

Thom log brett, sittandes på marken och blodig. "Du är lik en gammal ulv Adof, liten men vild, Thrud's kraft är inom-"

Det var det sista Thom sade innan Bradan slog honom omedveten och blåslagen och han blev tagen till hålorna i Cardiff för att aldrig bli sedd igen.

"Thrud dit och Thrud hit." sade Bradan med pil i handen och hål i smalbenet.

-

Kaptenen av Cardiff såg strängt på Adof

"Brödraskapet av Thrud" sade han tyst "Jo jag har hört om det, inte var det mäktigt men det var avancerat och är spritt över hela Storbritannien och Irland. Den där bartender hade mer kontroll än vad man trodde, kontroll över hela det Welshiska brödraskapet faktiskt."

"Så Cardiffs pub kanske är ett bättre ställe att dricka på?" frågade Adof.

"Just precis, det är nog det enda stället att dricka på" skrattade Kaptenen.

Slut